

LA CASA DE LA PSICÒLOGA

- Adelaida Frías -

<http://www.obresdeteatre.com>

- 24 pàgines -

Personatges per ordre d'aparició:

(els noms dels personatges es poden canviar pels noms propis dels actors)

Alguns personatges de noia poden passar a ser de noi

- 1- DISSENYADOR/A CLÀUDIA (o Claudi)
- 2- DISSENYADOR/A CÈLIA (o Carles)
- 3- FILL de la psicòloga
- 4- ARQUITECTE (noi o noia)
- 5- FILLA de la psicòloga
- 6- AMIGA de la Filla
- 7- VETERINARI / A
- 8- PEDIATRE (noi o noia)
- 9- PSICÒLOGA (o Psicòleg)
- 10- SECRETARI / A de la psicòloga

*La Dissenyadora Cèlia i la Psicòloga han de ser dues noies o bé dos nois, ja que els han de poder confondre.

Una habitació buida, recent acabades les obres de construcció. Al fons, un banc de fusta al llarg de la paret. A la dreta, la porta d'entrada que dóna al jardí. A l'esquerra, una porta que comunica amb la resta de la casa.

ESCENA 1

Entra per l'esquerra la dissenyadora Clàudia, enfadada.

La dissenyadora Cèlia li va al darrere.

DISSENY CÈLIA : — **Perdona, però és que no ho entens!**

DISSENY CLÀUDIA: — *(es gira cap a ella, enfadada)* **Ho entenc perfectament!**

DISSENY CÈLIA : — **L'espai que queda per a la llar de foc és ridícul; no hi ha lloc!**

DISSENY CLÀUDIA: — **Ja, però resulta que el forat al sostre, ja està fet.**

DISSENY CÈLIA : — **Doncs està mal fet.**

DISSENY CLÀUDIA: — **Ai, Cèlia, per favor! Aprofitem el que tenim!**

DISSENY CÈLIA : — **El que tenim és un bunyol. A mi em fa vergonya, ho sento.**

DISSENY CLÀUDIA: — **És que ets tossuda, eh!**

DISSENY CÈLIA : — **Ets tu, que no tens rigor!**

DISSENY CLÀUDIA: — *(ofesa)* **Perdona; jo no tinc rigor?**

DISSENY CÈLIA : — **Et conformes amb un nyap per estalviar-te feina!**

DISSENY CLÀUDIA: — **Escolta, maca; jo, si tinc algun defecte, és que sóc perfeccionista, val!**

Entra per la dreta el Fill fent footing amb uns auriculars, i surt per l'esquerra.

DISSENY CÈLIA : — **No em diguis! *(veu el Fill)* Ai, qui és aquest?**

DISSENY CLÀUDIA: — **A mi què m'importa!**

DISSENY CÈLIA : — **Doncs a mi sí que m'importa! Veus com no tens rigor!**

DISSENY CLÀUDIA: — **I això què té a veure?**

DISSENY CÈLIA : — **Doncs que si algú es passeja per una casa que encara no està habitada... s'ha de saber qui és!**

(...)

ESCENA 3

Entren les dues Actrius (la Filla i l'Amiga) vestides amb uniforme de minyona. La Filla porta una cadira plegable. L'Amiga carrega amb una catifa i una bossa grossa.

FILLA : — **Buf, com pesa** (*deixa la cadira i s'hi asseu*)

AMIGA : — **Em podries ajudar, no?**

L'Amiga posa la catifa gran a terra vora la cadira, treu de la bossa els diferents estris i els posa en renglera damunt el banc de fusta.

FILLA : — **És que estic rebentada**

AMIGA : — **Sempre fas igual; tens un morro!**

FILLA : — **Total; són quatre coses!**

Per l'esquerra entra el Fill fent footing, es destapa una oïda i fa una volta a la cadira on seu la Filla.

FILL : — **Mira-te-la, tot el dia asseguda. T'acabaràs deformat.**

FILLA : — **Sempre tan simpàtic!**

FILL : — **Jo, de tu, no em quedaria aquí. Allà dintre s'han colat tres extraterrestres!** (*riu i surt fent footing per la dreta*)

FILLA : — **Quina gràcia; deixa'ns treballar. (a l'Amiga) Què, ja estàs?**

AMIGA : — **Sí. (la mira i es posa seriosa) Clara. T'has assegut al lloc de la senyora.**

FILLA : — (*riu irònica*) **T'equivoques, Sole. Jo SÓC la senyora.**

AMIGA : — Ja t'agradaria. Però només ets el seu gosset. Tot el dia li vas al darrere.

FILLA : — Xerres massa. Porta'm el collaret de perles. Ah, i el de maragdes, que escolliré quin em queda millor.

AMIGA : — És clar, senyora. Com vulgui la senyora. *(li porta un collar, li posa, i fa veure que l'escanya)* Què bonica és la senyora!

FILLA : — Sole, espera! Gggghhhh...

AMIGA : — *(l'escanya més fort)* Què bona, què dolça és la senyora!

Entra la Veterinària per la dreta i s'espanta en veure l'escena.

VETERINÀRIA : — Aaah!

AMIGA : — *(s'interromp i es gira a mirar-la)* Alça aquí, exagerada!

FILLA : — *(es frega la gola adolorida)* Bon dia, té alguna cita?

VETERINÀRIA : — No, no. Bé; sí. En fi, aquí és el número 13, oi? És la casa de la doctora Cerbera?

AMIGA : — Sí, la psicòloga. *(es toca el front amb un dit)*

VETERINÀRIA : — La... la psicòloga, sí.

FILLA : — Necessita un tractament? *(s'aixeca)*

VETERINÀRIA : — No, no. Jo no! Sóc veterinària i m'han cridat per...

FILLA : — Ah, per la Síndrome.

VETERINÀRIA : — Quina síndrome?

AMIGA : — És el nom de la gata.

VETERINÀRIA : — Ah. Sí, això mateix.

Entra l'Arquitecte per l'esquerra.

ARQUITECTE : — Perdoneu, hi ha algun metge a la casa?

AMIGA : — No, jo no.

- FILLA** : — Jo tampoc.
- VETERINÀRIA** : — Bé... jo sóc veterinària.
- ARQUITECTE** : — Doncs vingui, per favor. Hi ha una senyoreta que fa coses molt estranyes.
- VETERINÀRIA** : — Ééés... una pacient de la doctora Cerbera? Vull dir... està...?
(*es toca el front amb un dit*)
- ARQUITECTE** : — No, no. És una de les dissenyadores. Primer ha tingut un desmai, i ara sembla com si... però vingui, per favor.

La Veterinària es disculpa amb el cap en passar davant la Filla, i marxa amb l'Arquitecte per l'esquerra.

(...)

ESCENA 6

La Secretària va per sortir per l'esquerra i es topa amb la Veterinària que entra.

- SECRETÀRIA** : — Ups, perdoni.
- VETERINÀRIA** : — (*li encaixa la mà*) Bon dia. Sóc la veterinària. Vostè és la doctora Cerbera?
- SECRETÀRIA** : — No; sóc la seva secretària. La doctora és ella. Disculpi (*surt*)
- PSICÒLOGA** : — Encantada, doctora Pons. (*preocupada*) Ja l'ha vista, oi?
- VETERINÀRIA** : — (*greu*) Sí; he estat amb ella fins ara.
- PSICÒLOGA** : — I com la troba? Oi que és estrany?
- VETERINÀRIA** : — Els símptomes són molt curiosos; aquest matí ha tingut un desmai...
- PSICÒLOGA** : — Que diu? Això ja comença a ser greu!
- VETERINÀRIA** : — Jo no m'alarmaria. Estic convençuda que fa teatre.

- PSICÒLOGA** : — Teatre? Com pot ser?
- VETERINÀRIA** : — És bastant evident. Quan li sembla que no se li fa prou cas, aleshores s'ofega.
- PSICÒLOGA** : — (*patint*) S'ofega?
- VETERINÀRIA** : — I així aconseguix que tothom estigui per ella.
- PSICÒLOGA** : — Ja; el síndrome de víctima.
- VETERINÀRIA** : — Exacte. I si se li diu coses que no vol sentir, li agafa singlot.
- PSICÒLOGA** : — Ja veig: fa negació. És increïble tot això en una ment tan primitiva...!
- VETERINÀRIA** : — Primitiva? Dona... Jo diria... que té una intel·ligència normal.
- PSICÒLOGA** : — Sí, sí; això sí. A mi el que em preocupa és que es rebolqui al fang podrit de la bassa que hi ha aquí darrere...
- VETERINÀRIA** : — (*impactada*) Es rebolca al fang podrit?
- PSICÒLOGA** : — Fa una pudor insuportable! Després no la puc deixar entrar!
- VETERINÀRIA** : — Però no ho entenc... Estem parlant de la dissenyadora?
- PSICÒLOGA** : — Què diu, ara? Estem parlant de la gata!

Les dues es miren un instant en silenci.

(...)

Aquest text és un fragment. Si us interessa adquirir-lo sencer, sol·liciteu-lo a

adelaida.delaire@gmail.com